

Pridi!

Prišel spet je Božič sveti,
srce se ga veseli;
sreča rajska kot pred leti
v srcu zopet oživi.

Sreča src otroško čistih
nam sijala je tedaj,
ko nosili v svojih srcih
smo nedolžnosti še raj.

Pridi zopet, Božič sveti,
in oživi čase te,
da nam zopet kot pred leti
srca v sreči zažare. —

Maksimov.

Nekaj lepega.

Stari pater kapucin Borgia je ležal na smrtni postelji. Okoli njegove postelje so stali stari častitljivi patri in molili. Bolnik je zadremal, menihi pa so začeli šepetaje govoriti med seboj. Tožili so o nadlogah in težavah starih dni, kar naenkrat se vzbudi bolnik. Slišal je tožbe svojih tovarišev, sklonil se v postelji in rekel: »Bratje — ni tako težko, ni tako hudo. Res, zgínil je raj z zemlje, a pustil nam je tri stvari, ki nas spominjajo nanj. To so: zvezdice božje, pisane cvetke in nedolžno otrokovo oko.«

Preljubi otroci moji — resnico so govorili stari možje — res težko je življenje — težave nas obdajajo dan za dnev, posebno v teh težkih dneh vojskâ in pomanjkanja. Resnična je pa tudi beseda umirajočega patra Borgia. Raj je izgínil, a ostal nam je lep spomin nanj, ki nam sladi